

Aurrekontu hedakorrak baino, propaganda

EAEko 2026ko aurrekontu
proposamenaren balorazioa

www.ela.eus

ELA
EUSKAL SINDIKATUA

AURKIBIDEA

1. Sarrera.....	3
2. 2026ko aurrekontu proiektuaren azterketa eta balorazioa.....	4
Ez dira aurrekontu hedakorrak.....	4
Etxebizitza krisiari aurre egiteko gastu nahikorik ez.....	4
Osasun Itunak ez du aldaketarik ekarri Osakidetzan.....	5
Azpi-finantziazioan harrapatuta dagoen hezkuntza.....	6
Gizarte prestazioak izoztuta eta Pentsiodunen Mugimenduaren aldarrikapenak baztertuta.....	7
Madrilek erabakitzen ditu lan-baldintzak.....	8
3. Ondorioak eta ELAren proposamenak.....	8

1. Sarrera

Eusko Jaurlaritzak “aurrekontu hedakorra” iragarri du herritarrek dituzten benetako arazoei aurre egiteko. Gobernuak “Euskadi berria Eraikitzen” leloa aukeratu du 2026ko aurrekonturako, eta horren inguruan hiru helburu nagusi artikulatu ditu, iaz aurkeztutakoen oso antzekoak.

Lehenik eta behin, zerbitzu publikoen sendotzea, batez ere osasunari eta hezkuntzari dagokienez; ildo horretan, gastu bateratua aurrekontuaren %53ra iritsiko dela azaldu dute. Bigarrenik, herritarren kezka eta behar nagusiei arreta jartzea, eta Eusko Jaurlaritzaren arabera, etxebizitza eta segurtasuna dira hazkunde portzentual handiena izango duten bi arloak (%6,8 eta %6,4, hurrenez hurren), Zientzia, Unibertsitate eta Ikerketa Sailarekin batera. Azkenik, hirugarren ardatza industriako inbertsioan zentratzen da; arlo horretan, gobernuak 750 milioi euroko inbertsioa aurreikusi du, herrialdearen eraldaketa ekonomikoa sendotzeko helburuarekin.

Aurrekontu osoa 17.313 milioi eurokoa da. Hala ere, komeni da bai kopurua bai Eusko Jaurlaritzak iragarritako hazkundeari buruzko datuak zehaztea, hainbat faktorek adierazitako zifra hori murrizten baitute. Txosten honek xehetasunez aztertzen ditu helburu estrategiko bakoitzari lotutako partidak eta, era berean, gaur egun dauden arazoei irtenbidea emateko hainbat proposamen aurkeztu ditu.

2. 2026ko aurrekontu proiektuaren azterketa eta balorazioa

Ez dira aurrekontu hedakorrak

2026rako Aurrekontu Proiektuak 935 milioi euroko zuzkidura aurreikusten du “Euskadi Eraldatuz 2030” izeneko Euskal Aliantza Finantzarioarentzat. Hala ere, zenbateko hori ez litzateke aurrekontu-proiektuan sartu behar, izan ere, 1.000 milioi euroko zor jaulkipen berezi bati dagokio, horietatik 65 milioi aurtan bertan erabili direlarik. 935 milioi horietatik, gehiengo handiena, 815 milioi euro, Euskal Finantza Institutuak (IVF) kudeatuko ditu; beste 100 milioi Mikel Jauregi sailburuaren eskura egongo dira —Industria, Trantsizio Energetiko eta Jasangarritasun sailaren arduraduna—, eta 20 milioi Etxebizitzaren Gizarte Funtzari dagozkio.

Horrela, aurrekontu arruntaren proiektuaren zenbatekoa 16.378 milioi eurokoa da, aurreko urteko proiektuaren aldean %4,1eko igoera suposatuz. Hala ere, gure ustez analisi egokiena 2025eko itxiera-aurreikuspenarekin konparatzea litzateke, urtearen amaierako balio erreala ezagutzean konparazio zehatzagoa eskaintzen baitu. Urte honetarako aurrekontuaren exekuzio-aurreikuspena 16.034 milioi eurokoa da; beraz, 2026rako proiektuak %2,1eko igoera (344 milioi) aurreikusten du.

Hala eta guztiz ere, zenbateko orokor horretatik hainbat partida kendu behar dira, Eusko Jaurlaritzaren aurrekontu operatiboa edo benetako gaitasun ekonomikoa ezagutzeko. Horregatik, zorraren ordainketarako partida (1.146 milioi euro) eta obra aurreratuen finantzaketa ere kendu behar dira, gastu hori etorkizunean Espainiako Gobernuari egotziko baitzaio (guztira 68 milioi, AHTari eta Hegoaldeko Saihesbide Ferrovioari dagozkionak).

Partida horiek kenduta, Eusko Jaurlaritzak 15.164 milioi euroko aurrekontu operatiboa izango du sail guztientzat, hau da, 2025eko itxiera-aurreikuspenaren gainetik 190 milioi euro gehiago, %1,3ko igoera suposatuz.

Bestalde, “aurrekontu hedakorrak” direla dioen baieztapena zalantzan jartzen duen beste elementu bat da kontu publikoen pisu erlatiboa ekonomiarekiko. Adierazle hau gastu osoaren eta BPGaren arteko proportzioaren bidez neurtzen da, eta aurrekontu ahaleginaren benetako hazkundera ebaluatzeko aukera ematen du. Aurrekontuak benetan “hedakorrak” direla esateko, proportzio hori handitu egin beharko litzateke. Hala ere, 2026rako aurreikusitako gastu osoaren pisua %15,2koa da, hau da, aurreko ekitaldiarekin alderatuta 0,3 puntu gutxiago. AHTari eta zorpetzeari lotutako kontzeptuak kanpo uzten badira, portzentaia %14,2ra jaisten da, eta hori 2025eko itxiera-aurreikuspenaren (%14,5) azpitik dagoen kopurua da.

Etxebizitza krisiari aurre egiteko gastu nahikorik ez

Etxebizitza herritarren arazo sozial nagusia bihurtu da. Denis Itxaso sailburuak bere etxebizitza politika “thatcherismoaren” eta “chavismoaren” arteko erdibide gisa definitu du. Testuinguru honetan, Eusko Jaurlaritzak etxebizitza 2026ko aurrekontuaren lehentasun nagusietako bat bihurtu du, gai honen inguruko kezka gero eta handiagoa islatuz. Arazoari aurre egiteko hainbat ikuspegi dauden arren (legegintza-erreformen, alokairu-kontrolaren edo beste neurri batzuen bidez), aurrekontu-konpromiso sendoa ezinbestekoa da etxebizitzarako eskubidea bermatzeko.

Urte honetarako aurreikusitako itxiera-zifra 416 milioi eurokoa da. Hala ere, gogoratu behar da 2025eko aurrekontuak 446 milioi euroko partida zuela, eta iraileko exekuzio aurreikuspena 496 milioi eurokoa zela. Beraz, harrigarria da Jaurlaritzak zifra horiek igoera nabarmen gisa aurkezten jarraitzea. Interpretazio interesatua da, arazoaren errealitate estrukturala ezkutatzen duena. Etxebizitza Sailaren aurrekontua BPGaren %0,45 baino ez da, eta %0,37 besterik ez da zuzenean etxebizitza-polituketara bideratzen.

2015eko Etxebizitza Legeak etxebizitza eskubide subjektibo gisa aitortzen badu ere, eskubide hori ez dago praktikan bermatuta. Alokairuko etxebizitza publikoen parkea ez da nahikoa eskariari erantzuteko. Etxebizitza Behatokiaren azken datuen arabera, 80.000 pertsona inguruk dute babes ofizialeko etxebizitza baten alokairurako eskaera egina. Gabezia horren aurrean, azken urteetan Eusko Jaurlaritzak prestazio ekonomikoen bidea erabili du.

Etxebizitzen prezioen igoera etengabearen testuinguruan, 2026ko aurrekontuek alokairu laguntzak izoztuta mantentzen dituzte hilean 300 eurotan, merkatu librean etxebizitza bat lortzeko nahikoa ez den kopurua. Gaztelagun, Etxebizitza Prestazioa Ekonomikoa (PEV gaztelaniaz) eta PCV bezalako programek —gaur egun desagertze prozesuan daudenak— kopuru bera eskaintzen jarraituko dute, baita Emantzipa laguntzak ere, EAJren Ongizate, Gazteria eta Erronka Demografikoaren Sailak kudeatzen dituenak.

Iñigo Urkulluren gobernuan Gaztelagun planaren osagarri gisa abiarazitako Emantzipa programak, zeinak helburu elektoralista garbiak zituen, nahasmena sortu du eraginkortasuna baino. Bere eragina espero zena baino txikiagoa izan da, 2026an bai aurrekontu esleipena (53 milioitik 32 milioira) bai onuradun potentzialen kopurua murriztu baitira. Gogoratu behar da, halaber, alokairu-laguntzak 320 eurotan ezarri zirela hasieran, 2008an Diru-sarrerak Bermatzeko Errentaren osagarri gisa sortu zirenean. 2011n, PSE-EEren gobernuarekin eta PPren babesarekin, 250 eurora jaitsi ziren, eta ordutik ez da muga hori berrezarri, nahiz eta etxebizitzen prezioak nabarmen igo diren.

Osasun Itunak ez du aldaketarik ekarri Osakidetzan

Eusko Jaurlaritzak duela urtebete saiatu zen osasunaren inguruko eztabaida Osasun Itunaren sorrerarekin desbideratzen. Osakidetzaaren egoera hain zen larria, ezen Pradales lehendakariak berak bere alderdiaren azken urteetako kudeaketa kritikatu zuela. ELAk hasieratik erabaki zuen itun horretan parte ez hartzea, propaganda ariketa hutsa zelakoan, ez zegoelako Osakidetzaaren arazo estrukturalerik hitz egiteko asmorik. Gainera, Osakidetza urte luzez izan du edukirik gabeko mahai sektoriala eta 15 urtean eguneratu ez den lan baldintzen akordio arautzailea.

Urtebete igaro ondoren, ondoriozta daiteke osasun zerbitzuko arazoak bere horretan jarraitzen dutela, eta ez zaiela heldu Osakidetza arazo nagusiei: zerbitzuen pribatizazioek eta enpresa pribatuen irabazi-asmoek jarraitzen dute, langileen prekarizazioa ez da amaitu, eta zerbitzuaren kalitateak okertzen jarraitzen du. Halaber, ikus daiteke Osasun Itunak ez duela ekarri baliabide ekonomiko gehiago aurrekontuko partida nagusi honetarako.

Eusko Jaurlaritzak kontu hauek “historiako aurrekontu handienak” direla aurkeztu baditu ere, eta txosten ofizialek %4,1eko hazkundea jasotzen badute ere, errealitateak osasun gastuaren beherakada erakusten du. 2026rako 5.327 milioi euroko esleipena aurreikusten da, hau da, 2025eko itxiera-aurreikuspena baino milioi bat gutxiago. Gainera, osasun-gastuaren pisu erlatiboa

aurrekontu orokorraren barruan gutxitzen ari da, BPGaren gaineko proportzioa %5,17tik %4,97ra jaitsiko baita.

Sailaren aurrekontu osoaren %80 Osakidetza da, guztira 4.276 milioi euro. Osasun Itunak baliabide gehiago erakusteko saiakera egin badu ere, kopuru hori 2025eko aurrekontuaren itxiera-aurreikuspena baino 46 milioi gutxiago da.

Beste partida batzuk ere, hala nola gastu farmazeutikoa, Osasun Sailaren aurrekontuaren ia %12 dira —622 milioi euro guztira—, eta horrek %3ko igoera dakar aurreikusitako itxieraren aldean. Osakidetza langileen gastua, berriz, 11 milioi euro baino ez da igo, hau da, igoera hutsala.

Sailaren gastua perspektiban jartzeko, beharrezkoa da Europako herrialdeekin alderatzea. Eurostaten 2023ko datuen arabera, EAEko osasun-gastua baxuenen artean dago. 2023an BPGaren %5,12 bideratu zen osasunera, eta Europako batez bestekoa %7,2 izan zen (%7,4 eurogunean), hau da, %2,08ko azpifinantzaketa. Frantzia (%8,8) edo Austria (%9,1) bezalako herrialdeekin alderatuta, arrakala are handiagoa da.

Bi puntu portzentualeko alde horrek esan nahi du 2023an aurrekontua %41 (1.938 milioi euro) handitu beharko litzatekeela EBko batez bestekora iristeko. 2026ko datuekin, kontutan badugu proportzioa %4,97ra jaitsi dela eta EBko batez bestekoa mantentzen bada, desoreka 2.385 milioi eurora igotzen da. Horrek esan nahi du Osasun Sailaren aurrekontua 2026an 7.713 milioi eurora igo beharko litzatekeela Europako maila berdintzeko.

Azpi-finantziazioan harrapatuta dagoen hezkuntza

2025aren hasiera hezkuntzako grebek markatu zuten —bai garbiketa eta sukaldaritzako langileenak, bai irakasleenak—. Lau greba egunei esker, garbiketa eta sukaldeetako langileek lan-baldintzak nabarmen hobetu zituzten (adibidez, %9ko soldata-igoera, %17ko ratioen hobekuntza edo bi urte lehenago erretiratzeko eskubidea). Hala ere, hobekuntza horiek ez zitzairen irakasleei zabaltu, izan ere, gainerako sindikatuek Eusko Jaurlaritzaren presioei amore eman eta grebalarien eskaera nagusiak betetzen ez zituen akordioa onartu zuten. Horrek erakusten du Eusko Jaurlaritzaren borondate falta hezkuntza publikoaren kalitatea eta langileen baldintzak hobetzeko.

Eusko Jaurlaritzak borondate falta hori erakusten duen beste adibide argia sailaren aurrekontu esleipena da. Hezkuntza Sailak 3.346 milioi euroko aurrekontua izango du. Sailburu den Begoña Pedrosak ez du zalantzarik izan esateko “inoizko aurrekonturik handiena” dela. Hala ere, hau ere interpretazio interesatua da, izan ere, itxiera-aurreikuspenarekin alderatuta, %5,4ko jaitsiera baitago, hau da, 2026rako 191 milioi euro gutxiago izango dira aurten baino.

EHUren (azpi)finantzaketa da polemika handiena sortzen ari den gaietako bat, eta ez da harritzekoa. Unibertsitate publikoaren egoera jasanezina da: erosahalmenaren galera (%24,3 2008tik irakasleen kasuan), hasierako soldata baxuagoak bigarren hezkuntzako irakasleenak baino, eta prekarietate gero eta handiagoa. Gainera, langile falta dago zerbitzu askotan, eta desoreka nabarmena dago irakasle-ikertzaileen (PDI) eta teknikari eta administrazio-langileen (PTGAS) artean: 2,76ko ratioa, Europako 2ko batez bestekoaren aldean.

Aurrekontuetan jasotako 481 milioi euroak (BPGaren %0,45) "inbertsio historiko" gisa aurkeztu dira. Hala ere, nahiz eta igoera txiki bat egon, funtsak oso urrun daude BPGaren %1etik, Unibertsitate Sistemaren Lege Organikoak (LOSU) markatzen duen mailatik, eta baita Europako batez bestekotik (%0,8) ere. Bien bitartean, unibertsitate pribatuetara bideratutako baliabideak hazten ari dira.

Osasunaren kasuan egin bezala, sailaren gastua perspektiban jartzeko, beharrezkoa da Europako batez bestekoarekin alderatzea. 2023an, EAEko hezkuntza gastuaren pisua BPGaren gainean %3,87koa izan zen, eta Europako batez bestekoa %4,7koa. Errumania eta Irlanda bakarrik egon ziren EAEtik behera.

Horrek esan nahi zuen jada 2023an aurrekontua %21 (773 milioi euro) handitu behar zela EBko batez bestekora iristeko. 2026ko datuekin, kontuan hartuta proportzioa %3,57ra jaitsi dela eta EBko portzentajea mantenduz, desoreka 1.208 milioi eurora igoko litzateke. Horrek esan nahi du Hezkuntza Sailaren aurrekontua 2026an 5.035 milioi eurora igo beharko litzatekeela Europako maila berdintzeko.

Gizarte-prestazioak izoztuta eta Pentsiodunen Mugimenduaren aldarrikapenak baztertuta

Lehen ikusi dugunez, etxebizitzako prestazioak izoztuta mantenduko dira 300 eurotan, etxebizitzaren prezioen igoera jarraitua ematen ari den bitartean. Diru-sarrerak Bermatzeko Errentaren (DSBE) kasuan, igoera hutsala aurreikusten da, %2,5ekoa, hau da, 583 euroko oinarritzko zenbatekoa. Horrenbestez, pertsona bakarrarentzako prestazioa 874,5 eurotan kokatuko litzateke, eta pentsiodunen kasuan 1.107 euro inguruan. Hala ere, zenbateko horiek 2008ko legeak ezarritako kopuruak baino txikiagoak dira, orduan DSBEa gutxieneko soldatara lotuta baitzegoen (%88 DSBE orokorarentzat eta %100 pentsiodunen DSBErako).

Gainera, salatu behar da Eusko Jaurlaritzaren jarrera antidemokratikoa Euskal Herriko Pentsiodunen Mugimenduak sustatutako Herri Ekimen Legegilearekiko. Ekimen horrek gutxieneko pentsioak gutxieneko soldataren parean jartzea proposatzen zuen. Eusko Jaurlaritzak argudiatu zuen pentsioen osagarria DSBEaren bidez nahikoa zela aldarrikapenei erantzuteko, baina hori ez da egia. Gaur egun, 90.000 pentsiodun inguru daude, gehienak emakumeak, LGSaren azpiko pentsioekin; horietatik, 15.000 bakarrik jasotzen dute Diru-sarrerak Bermatzeko Errentaren osagarria. Horrek esan nahi du pentsiodun emakume askok pobrezia mugaren azpitik bizi direla.

Bestalde, Eusko Jaurlaritzak ekimena baztertu zuen aurrekontuetan kostua altua zela eta. Euskal Herriko Pentsiodunen Mugimenduaren kalkuluen arabera, gutxieneko pentsioak LGSarekin parekatzeak 300 milioi euroko kostua izango lukeen arren, kopuru hori 2026ko aurrekontuaren %1,87 besterik ez litzateke.

Gizarte Larrialdiko Laguntzei (AES gazteleraz) dagokienez, 41,5 milioi euroko zuzkidura mantentzen da, azken urteetan bezala. Prestazio horri buruz gogoratu behar da ez dela eskubide subjektiboa, eta aurrekontu zuzkidura agortzen denean, pertsona onuradunek laguntza jasotzeari uzten diotela.

Madrilek erabakitzen ditu lan-baldintzak

Eusko Jaurlaritzako langileen egoera ulertzeko, beharrezkoa da testuingurua azaltzea:

- Eusko Jaurlaritzako langileen %42 behin-behinekoa da. Osakidetzan 27.000 pertsona baino gehiago ari dira lanean, plantillaren erdia; Hezkuntzan 25.000 langile baino gehiago, hau da, %55. Eusko Jaurlaritzaren behin-behinekotasuna sektore pribatuaren hirukoitza da.
- Plantillak 2025ean ez du izan soldata-igoerarik, eta 2022tik hona %8,6ko erosahalmen-galera izan du.
- Euskara oraindik ere bigarren mailako hizkuntza gisa tratatzen da.
- Lan-karga handiak, ordezkapen faltak eta burokrazia gehiegizkoak osasun-arrisku larriak sortzen dizkiete langileei.

Horren arrazoi nagusietako bat da azken urteetan Eusko Legebiltzarrak erabaki duela bere langileen lan baldintzak Madrilen esku uztea, soldataren eta enpleguaren inguruko eskumena izan arren.

2026rako, oraindik ez dago ezarrita langile publikoen soldata igoera, izan ere, Madrilgo aurrekontuen eztabaida blokeatuta dago eta ez dago akordiorik sindikatuen eta Espainiako Gobernuaren artean. Egoera honetan, aurrekontuaren %2,5eko zuzkidura aipatzen da soldata igoeretarako, baina horrek ez du esan nahi soldata igoera hori izango denik. Madrilek hartuko duen erabakiaren zain egon beharko da soldata aktualizazioa ezagutzeko.

3. Ondorioak eta proposamenak

Aurrekontuen onarpena urteko prozesu legegile garrantzitsuenetako bat da, hezkuntza, osasuna, etxebizitza edo gizarte-politikak bezalako eremuetan baliabideak nola banatuko diren zehazten dituelako. Horretaz jabetuta, Eusko Jaurlaritzak aurrekontua urteroko propaganda ariketa onenetako bat bihurtu du.

Urtez urte, Eusko Jaurlaritzak errepikatu egiten du “inoizko aurrekonturik handienak” direla, gehiengoa gizarte-politiketara bideratzen dela, inbertsioa handitu dela, eta abar. Hala ere, adierazpen horien atzean beste errealitate bat dago: herritarrek beren egunerokoan ikusten dute osasuna bezalako zerbitzu publikoak okertzen ari direla, edo etxebizitza eskuratzea gero eta zailagoa dela. Gainera, osasun eta etxebizitzako aurrekontu-igoera horien “konpentsazioz”, beste sail batzuetan murrizketak egin dira, hala nola Ongizatea, Gazteria eta Erronka Demografikoa edo Gobernantza, Administrazio Digitala eta Autogobernua sailetan.

Ondorioz, eta Eusko Jaurlaritzaren propagandaz harago, aurrekontuaren ustezko igoerak ez dira islatzen ez zerbitzu publikoen hobekuntzan ezta langile publikoen lan-baldintzetan. Agian, horren arrazoia da aurrekontuak ez direla benetan hazten ari esaten duten neurrian.

Beharrezkoa da aurrekontu politika erroten aldatzea, baliabide propioak handituz eta zerbitzu publiko duinak eta kalitatezkoak guztion eskura egotea bermatuz. Horretarako, ELAk ondoko neurriak proposatzen ditu:

Etxebizitzako gastu publikoa handitu

- Politika horiek garatzeko, BPGaren gutxienez %2 bideratu behar da etxebizitzara.
- Etxebizitza babestu guztiak alokairuzkoak izan behar dute.

Osasun-inbertsioa Europako batez bestekora parekatu

- Eusko Jaurlaritzaren eta Europako batez bestekoaren arteko aldea 2.400 milioi eurokoa da. Igoera hori lau urteko epean egin daiteke, modu gradualean.
- Langileek azken urteetan galdutako erosahalmena berreskuratzea.
- Osakidetzako behin behinekotasun handiarekin amaitzea, langileak egonkortzeko prozesu bermatzaileak deituz.
- Lan baldintzak arautzen dituen Akordio Erregulatzaileraren berritzea, 15 urte daramalako eguneratu gabe.

Hezkuntzako inbertsioa Europako batez bestekora parekatu

- Ikasle-irakasle ratioak hobetu behar dira, ikasleen aniztasuna eta beharrak behar bezala artatzeko.
- Giza baliabide gehiago, soldata-hobekuntza eta erosahalmena berreskuratzeak neurriak behar dira.
- Behin-behineko enplegua egonkortu.
- Burokrazia murrizteko, aurretiazko erretiroa ahalbidetzeko eta osasun laboralaren bermea sendotzeko neurriak hartu behar dira.
- EHUari beharrezko baliabideak eman behar zaizkio irakaskuntza, ikerketa eta lan-baldintza duinak bermatzeko.

Diru-sarrera eta pentsio duinak bermatu

- Azken urteetako DSBeko murrizketak atzera bota, eta zenbatekoa berriz gutxieneko soldatarekin lotu behar da (bai orokorra, bai pentsiodunena).
- Euskal Herriko Pentsiodunen Mugimenduaren aldarrikapenak barneratu behar dira, pentsio minimoa gutxieneko soldatara parekatzeko osagarri bat sortuz.
- Neurri honek 300 milioi euroko kostua izango luke, hau da, aurrekontuaren %2 baino gutxiago.

Industria-garapen eta trantsizio energetiko justurako funtsa sortu

- Ekoizpena lurraldean sustraitzea, subiranotasun produktiboa eta energetikoa sendotzea, erabaki ekonomikoen kontrol demokratikoa bermatzea, eta ekoizpen-metabolismoa berrantolatzea beharrezkoa da, muga ekologikoen barruan eta justizia sozialarekin.

Euskara sustatzeko neurriak

- Administrazio publikoko langileen euskalduntzea planifikatu eta bermatzeko partida bat txertatu behar da.
- Murgiltze eredu linguistiko bat ezarri behar da, ikasle guztiek bi hizkuntza ofizialak ezagutzeko aukera izan dezaten.
- Gizarte kohesioa bermatu behar da curriculum propio baten bidez, estatutik ezarritako inposiziorik gabe, eta euskal kultura eta aniztasuna ardatz hartuta.

Langileen lan-baldintzak EAEn adostu

- Enpleguaren arloan, pribatizazioaren ateak ixteko eta sektore publikoari bueltatzeko prozesuak aurreikusteko artikulua ezarri behar da, langileen subrogazioa bermatuz.
- Behin-behinekotasuna %8ra jaisteko formulak ezarri behar dira, egonkortasun-prozesu bermatzaileak deituz.
- Soldatei dagokienez, 2026ko aurrekontuek %8,6 + 2025eko KPIko igoera aurreikusi behar dute langile guztientzat.
- Lanaldia 32 ordura murriztu, eta horretarako aurrekontu-partida berezia ezarri behar da.
- Osasun laboralaren hobekuntzarako, burokraziaren gehiegizko pisua arintzeko eta lan-kargak murrizteko partida ekonomikoa behar da sektore bakoitzean.
- Euskalduntzerako baliabide ekonomikoak ezarri.
- Genero-berdintasunerako, benetako plan sektorialak negoziatu eta adosteko konpromisoa hartu, eta horiek gauzatzeko aurrekontu-partidak sortu.
- Plantillen gaztetzerako, sindikatu gehiengoarekin akordioak lortzeko aurrekontu-partidak ezarri behar dira sektoreka, erretiro partziala berriro ezarriz.

www.ela.eus

ELA
EUSKAL SINDIKATUA